

ابوالعلاء شوشتری

از شاعران پارسی گوی عهد سامانی تاجیک تبار آریایی است. بنا به قول رادویانی، ابوالعلاء از علمای ادب بوده در عروض کتابی به فارسی داشته است، که در اینصورت از قدیمیترین کسانی است که در علوم ادبی کتابی به فارسی نوشته است.

شاهد مثالهایی در ترجمان البلاغه و حدائق السحر از او آورده شده است که نشان از شهرت او در قرن پنجم دارد.

ابوالعلاء از علماء ادب بوده و کتابی در عروض بیپارسی داشته است و از اقدم کسانیست که در علوم ادبی بزبان پارسی کتاب نوشته اند. منوچهری نام او را در شمار شاعران قدیم آورده است:

« بو العلاء و بو العباس و بو سلیک و بو المثل ... » و در کتاب « لغت فرس اسدی » و تذکره های مختلف دیگر از او نام برده شده است. از اشعار اوست:

بیاور آنکه گواهی دهد ز جام که من

چهار گوهرم اندر چهار جای مدام

ز مُرد اندر تا کم عقیق اندر غُرب (*)

سهیلم اندر خم آفتابم اندر جام

تیری و کمائی و یکی نقش نشانه

بنگار و پیوند بسو فار یکی تیر

نامی بت من باز شناسی به تمامی.

آن بت که بخوبیش قرین نیست به کشمیر (21)

(*) غُرب: دانه انگور

21 - فرهنگ معین، ص 90.

- رجوع شود بمقاله « ابوالعلاء شوشتری در مجله شرق، سال اول، ص 265 - 268،

- تاریخ ادبیات در ایران، ذبیح الله صفا، 438 - 439.